

V pátek 13.8. jedeme ve třech do Budapešti. Sraz je ve 4 ráno. Vstávám v půl a před čtvrtou stojím před barákem s taškami a batohem. Čas ubíhá, je pět, šest a lidi začínají chodit do práce. Pořád sedím na obrubníku a nikde nikdo. Hm, kámoš zaspal. Takže z Pejru vyrážíme v půl sedmé. Sednul jsem si v autě dozadu a začínám platit po internetu dálniční poplatky a shánět ubytování. Nakonec jsem přes Booking objednal super bydlení v centru - hotelu [Corvin](#) za 174 éček pro všechny se snídaní. Ubytování jsme měli zajištěné od jedné hodiny. Cesta ubíhala pohodově, skoro žádné zácpy. Na pátek dost divné. Na D1 jelo hodně odtahovek, které vozily směs různých vozidel. Ovšem starý německý tank jsem na návěsu ještě neviděl, takže jsem si ho hned na pumpě blejsknul. Při příjezdu do Budapešti jsme nejdříve zastavili v Tesco, kde jsme si nakoupili nějaké pití a okoukli ceny klobás a paprik. Hotel jsme našli podle navigace lehce, auto jsme nechali o ulici dál a šli jsme něco pojíst. Chtěli jsme si dát nějaké dobré maďarské jídlo a nakonec jsme skončili v [pakistánském bufetu](#). Pálivé jídlo jsme zapili hned vedle v pivnici. Hodili jsme do sebe tři piva a šli jsme se nahlásit na recepci. Přihlášení proběhlo bez problémů, jen

jsme museli přeparkovat auto. Za 20 éček jsme si zaplatili parking před hotelem. Objeli jsme blok jednosměrek a pokoušeli se umístit auto do malého prostoru mezi hotelem a sloupky zábrany. Na manévrování byl náš Passat dlouhý, takže mě napadlo, že kdybych vytrhnul jeden sloupek, dalo by se lépe před hotel najet. Dva držely pevně, ale třetí se podal. Vzniklou mezerou už se dalo couvnout z ulice lépe. Když to však viděl recepční, vyběhnul ven jak střelený a raději nás pustil do podzemní garáže. Předal jsem mu sloupek a šel jsem řídit provoz v jednosměrce, protože se nám nechtělo objíždět blok. Zastavil jsem dvě auta a po couvačce jsme najeli do garáže. Po rozebrání postelí jsme vyrazili do města.

Moc lidí na nábřeží nebylo. Zašli jsme do Velké tržnice, kde mě nic nezaujalo. Kromě drahoty. Turisté tu bloumali a nevšimnul jsem si, že by něco nakupovali.

Dále jsme své kroky směřovaly do [Karavánu](#). Cestou jsme si dali kafičko a nějaké pivko v [Loch Ness Pubu](#). Rovněž jsem si zakoupil v trafice doutníčky. Po jejich nákupu, bába za mnou rychle zavřela krám. Myslel jsem, že jsem měl kliku, jak jsem to stihnul před zavíračkou. Jenže skoro všechny doutníky byly přeschlé a po sundání celofánu se rozpadly. To byl teda kup. Karaván nás moc nezaujal. Nějak na mě místo nedýchlo.

Pokračujeme do [Miksz bisztró](#). Zde nám trvrdí, že vaří, ale moc jim nevěříme. Na tabuli nemají nic k jídlu psané. Vlezeme naproti do pivnice, kde mají nějaká strašná ovocná piva. Dáváme si něco, co nejdříve ochutnáváme a pak si to necháváme dotočit. Cumláme to půl hodiny, dopijíme sklenice, protože cena piva byla mastná a přesouváme se zase do bistra. Zde sedí skupinka kluků - Francouzů. Dáme pivo a já si zapaluju jediný celistvý doutník. Za chvílku vyběhne ze dveří baba a dává na stůl Francouzům velkou obloženou mísu řízků. Tak to bylo na nás moc. Chvilku děláme drahoty, ale pak si ji objednáme taky. Bába má ostrou výměnu názoru zřejmě s kuchařem, který vyleze a prohlíží si nás. Vypadá jako Danny Trejo z filmu Machete, takže nevtipkují. Nakonec pokývá hlavou a zmizí. Slyšíme klepání masa. Dáváme další piva a snažíme se konverzovat s kluky. Už vypadají, že začínají mít dost. My dáváme další piva. Když se představujeme, jeden o sobě tvrdí, že se jmenuje Honza.

Vysvětluji mu, že já jsem Honza a že je to české jméno, že se těžko může jmenovat Honza. Ostatní však trvrdí, že je to pravda, tak nevím, co si o tom mám myslet. Naštěstí přinášejí mísu a my se na ní vrháme jak kobylky. Maso a obloha byly opravdu super. Machetu, který si sednul vedle nás a kouří, pochvaluji. Vedle nás otevřely nějakou diskotéku a ulice se plní holkami. Francouzi ožívají a koulí na ně oči. Je nejvyšší čas zmizet. Platíme nějakých směšných na naše 500,- Kč a jdeme nazpět k hotelu. Než k němu dojdeme, zaparkujeme v naší oblíbené pivnici, kde vydržíme na zahrádce do zavíračky.

V sobotu ráno po snídani jedeme na Balaton. Doprava je hustá a pomalu se blížíme po dálnici k jezeru. Zachycujeme se v Balatonvilágos, platíme vstup a jdeme na pláž. Vůbec tu nikdo není. Voda je příjemně teplá a čistá. Na pivo chodíme do blízké hospůdky. O kus dál je komplex stravovacích zařízení, ale jídla jsou na vyvolávačku. Maďarštinu nedáváme, proto volíme na jídlo dražší hospůdku na pláži. Po pár pivech usínám a probouzím se, když se blíží bouřka. Balíme a přesunujeme se k autu. Na hotelu si bereme plavky a jdeme na objednané večerní koupání do lázní [Rudas](#). Cestou se stavujeme na jídlo v nedaleké [Mexické restauraci](#). Mladé číšnice už od pohledu byly takový smradící. A taky jsem je odhadnul dobře. Ani po 2 hodinách jsme se nedočkali jídla, podobně jako někteří turisté, kteří to vzdali dříve. Za to, když přišli domorodci, měli jídlo hned. Nechal jsem si zavolat vedoucího, který se nám sice omluvil, dal slevu na předražené pivo, a to bylo vše. Jídlo jsme si dali v nedalekém Kebabu, kde jsme se v přepočtu za 80,-kč pění přežrali. K lázním jsme došli pěšky. Všude po nábřeží, mostě bylo hodně mladých lidí, kteří pochlastávali v hloučkách. Nutno dodat, že to bylo až do očí bijící, že jsme po celou dobu pobytu v Budapešti neviděli moc lidí 40+. V lázních jsem při vstupu předběhnul frontu, projel jsem mobilem, v kterém jsem měl zakoupené vstupenky, terminal a hurá do šatny. Lidu v lázních bylo dost. Opět mládeže. Nejhezčí byl pohled ze střechy budovy na Dunaj. Vířivka, z reklamní fotky, kde byl happy pár se sklenkou vínem, byla beznadějně plná, resp. narvaná lidmi. V lázních jsme vydrželi přes půlnoc. Byla teplá noc a v jedné pivnici u hotelu měli otevřeno do dvou. A jak jsem tak pil to pivo, docela dobrý Staropramen, a díval

se kolem, myslel jsem na to, že zítra musím do práce.

Dopoledne balíme, odevzdáváme klíče na recepci a jedeme do Tesca utratit poslední peníze.

Večer jsme doma.